

„Skolebespisningen er kun gennemført i et forholdsvis lille antal kommuner, i regnskabsåret 1949—50 er der ydet refusion til 52 kommuner. På den anden side er det fortrinsvis de store kommuner, herunder hovedstadskommunerne, der har indført skolebespisning. Deltagelsen har varieret stærkt fra kommune til kommune.

Der har fra forskellig side været rettet kritik imod den således ved midlertidige love gennemførte skolebespisningsordning, idet der dels har været ytret tvivl om nødvendigheden og hensigtsmæssigheden af en så omfattende bespisning som den ved de midlertidige love krævede, dels har været peget på, at ordningen kun levnedede kommunerne mulighed for enten at afstå fra at yde skolebespisning eller gennemføre den med et måltid tilstrækkelig nærende mad.“

Under hensyn hertil havde man foreslået de nævnte ændringer i ordningen.

Lovforslaget lod sig på rigsdagen ikke gennemføre i den form, hvori det var fremsat, idet et flertal ønskede adgangen til at yde skolebespisning udvidet i forhold til, hvad regeringen havde foreslået.

Resultatet af forhandlingerne blev, at bespisningen skulle kunne ydes i tiden november—april og til børn i de første 6 klasser. Endvidere skulle børn i 7. klasse have adgang til at få $\frac{1}{4}$ liter sødmælk daglig, og skolelægen skulle som efter regeringens forslag kunne henvise også andre børn til bespisningen. Endelig bortfaldt maksimumsbeløbet for den fælleskommunale refusion på 2 mill. kr., og der indsattes en overgangsbestemmelse for tiden indtil 1. juni 1951, da den nye lov — der skal optages til revision senest efter forløbet af 2 år — trådte i kraft.

I den ændrede form giver loven forsorgslovens § 286 følgende affattelse:

„En kommunalbestyrelse kan i månederne november—april iværksætte eller foranledige iværksat vederlagsfri skolebespisning for børn i skolernes seks første klasser samt for børn i skolernes øvrige klasser, når dette af hensyn til det enkelte barns helbredstilstand efter skolelægens skøn må anses for ønskeligt.